

Arrest

nr. 232 844 van 19 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 december 2019.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. De Raad stelt vast dat blijkens de gegevens vervat in het administratieve dossier, verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend in Italië en er een verblijfsvergunning verkreeg die geldig is tot 28 maart 2022. De commissaris-generaal is bijgevolg bevoegd om het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

3. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die internationale bescherming geniet in Italië, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de status van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Dit wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Italië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Italië verleend werd, te weerleggen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij zich beperkt

tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen. Verzoeker haalt nog aan dat hij "uit nood" de waarheid niet vertelde over zijn bescherming in Italië, doch biedt hiermee geen afdoende verschoningsgrond voor zijn bedrieglijke verklaringen ter zake. Voorts roept verzoeker onder verwijzing naar verschillende rapporten op algemene wijze moeilijkheden in met betrekking tot de toegang tot bepaalde rechten waarop internationale beschermden in Italië zouden lijden, zonder echter een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering in de bestreden beslissing. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse integratieproblemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Italië, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft diens persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van diens hoedanigheid als erkend vluchteling en dat hij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM. Verzoeker baseert zich op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat hij in concreto aantoont dat hij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM. Dat de levensomstandigheden in Italië moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert aan dat zijn lange afwezigheid uit Italië een hinder zal vormen om zich terug in Italië te vestigen en meent dat een lange afwezigheid voor ambtelijke schrapping zorgt.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich hiertoe beperkt tot loutere beweringen en geen objectieve informatie bijbrengt die zijn veronderstelling ondersteunen. Dient te worden benadrukt dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en hem een verblijfsvergunning werd afgeleverd geldig tot 28 maart 2022. Niets wijst er op noch toont verzoeker aan dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Italië en hij er geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting.

In de mate verzoeker artikel 3 EVRM geschonden acht, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Italië, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Italië als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kan er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 november 2019, voert verzoekende partij aan dat de bescherming die zij gekregen heeft in Italië slechts op papier is en geen effectieve bescherming. Verzoekende partij wijst erop dat zij duidelijk heeft gemaakt dat zij op straat moest leven. Voorts stelt verzoekende partij dat zij thans ambtelijk geschrapt is en het een lastige procedure is om de documenten weer in orde te krijgen. Op de vraag hoe zij dat weet, stelt verzoekende partij dat wanneer je België langer dan één jaar verlaat je ook ambtelijk geschrapt wordt, zodat dit in Italië ook het geval zal zijn. Verzoekende partij wijst erop dat het hier in België meer dan 8 maanden duurt voor de procedure omdat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat deze procedure geen prioriteit is en het aldus moeilijk is om zich opnieuw in te schrijven. Zij meent dat dit dan zeker het geval zal zijn in Italië. Verzoekende partij wijst erop dat zij hier in België is sinds november 2018.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie en het formuleren van algemene beweringen, zonder dat zij evenwel *in concreto* ingaat op en daadwerkelijk concrete en valabele opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen.

De Raad benadrukt dat blijkens de gegevens vervat in het administratieve dossier verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend in Italië en er een verblijfsvergunning verkreeg die geldig is tot 28 maart 2022. Dit wordt door verzoekende partij niet betwist, minstens toont ze niet aan dat de betreffende informatie niet (langer) correct is.

Verzoekende partij legde hieromtrent evenwel aanvankelijk bedrieglijke verklaringen af, zo stelde de commissaris-generaal op goede grond vast: *“Hoewel u zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als bij het CGVS meermaals geconfronteerd werd met de vaststelling dat u langere tijd in Italië was verbleven en er een verzoek om internationale bescherming had ingediend, bleef u in eerste instantie halsstarrig vasthouden aan uw bedrieglijke verklaringen dat u er slechts tien dagen verbleef en geen verzoek om internationale bescherming indiende (verklaring DVZ dd. 14/12/2018, vraag 23; notities persoonlijk onderhoud CGVS 1 dd. 18/04/2019, p. 7). Pas na herhaaldelijke confrontaties en een tussenkomst van uw advocaat, geeft u toe dat u bescherming verkreeg in Italië en er in totaal drie maanden verbleef (CGVS 1, p. 8). Ook deze bewering strookt echter niet met uw uiteindelijke verklaring dat u in Italië bleef van begin 2017 tot u in oktober 2018 naar België ging en een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS 1, p. 9; notities persoonlijk onderhoud CGVS 2 dd. 28/05/2019, p. 3). Dat u geen duidelijkheid wenst te scheppen over uw werkelijke verblijfplaatsen in Europa, doet sterk afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.”* In de beschikking van 28 november 2019 werd dienaangaande opgemerkt dat verzoekende partij haar verklaring “uit nood” de waarheid niet te hebben verteld over de aan haar verleende bescherming in Italië geen afdoende verschoningsgrond vormt voor haar bedrieglijke verklaringen ter zake. Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. Haar vastgestelde leugenachtige en bedrieglijke verklaringen doen op ernstige wijze afbreuk aan haar algemene en algehele geloofwaardigheid, en zetten tevens de geloofwaardigheid van haar verklaarde reilen en zeilen en problemen in en vrees ten aanzien van Italië, waar haar subsidiaire bescherming werd verleend, ernstig op de helling.

Dat aan verzoekende partij haar verklaarde levensomstandigheden in Italië niet of nauwelijks geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit de bestreden beslissing waar op goede grond en pertinent wordt vastgesteld: *“Er moet echter in eerste instantie vastgesteld worden dat u geen zicht biedt op uw concrete omstandigheden toen u in Italië verbleef. Eerst verklaart u dat u bij een vriend in Rome verbleef die al tien jaar in Italië woont en afkomstig is van het district Khogyani in Afghanistan (CGVS 1, p. 7). Vervolgens verklaart u echter dat u in Italië bij twee vrienden verbleef: de een woont al tien jaar in*

Ancona, heeft daar een zaak en is afkomstig van het district Alishang in de provincie Laghman terwijl de andere in Milaan woont, al zeven of acht jaar in een fabriek werkt en afkomstig is van het district Behsud in de provincie Nangarhar (CGVS 2, p. 4). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat u verbleef bij een persoon in Rome die afkomstig was van Khogyani, zegt u simpelweg dat u nooit in Rome bent geweest en dat uw vrienden uit Laghman en uit Behsud komen (CGVS 2, p. 4). Dit verklaart uiteraard niet waarom u eerder tegenstrijdige verklaringen had afgelegd. Door de ware toedracht van uw verblijfplaatsen en verblijfsomstandigheden in Italië te verhullen ondermijnt u enerzijds uw algemene geloofwaardigheid en meer specifiek de geloofwaardigheid van uw beweerde problematische levensomstandigheden in Italië. Bovendien zijn uw beweringen op zich al niet geloofwaardig. Wat betreft uw verklaring dat er geen werk te vinden is in Italië (CGVS 1, p. 7, 9) moet opgemerkt worden dat u zelf zegt dat u er werkte, hoewel aan een laag loon (CGVS 2, p. 3), en ook uw Afghaanse vrienden in Italië werken respectievelijk in zijn eigen winkel en in een fabriek (CGVS 2, p. 4). U beweert dat u geen medische zorg kunt krijgen voor uw tandproblemen maar wijt dit volledig aan het feit dat het te duur zou zijn (CGVS 2, p. 5-6) en dat u slechts 100 euro per maand had om hier aan te spenderen (CGVS 2, p. 6). Tot slot zegt u ook niet over huisvesting te kunnen beschikken maar kon u verblijven bij uw vriend tegen betaling van 100 euro per maand (CGVS 2, p. 5). U beweert overigens zelf dat u met uw 300 euro per maand uw huur en eten kon betalen en nog geld over had voor kleren en doktersbezoeken maar dat u dan niets meer over had (CGVS 2, p. 6). Deze duidelijk socioeconomische motieven zijn voor zover er enig geloof aan kan worden gehecht vreemd aan de criteria bepaald in de vluchtelingenconventie en onvoldoende zwaarwichtig om onder het toepassingsgebied van de definitie van subsidiaire bescherming te vallen.” (eigen onderlijning)

Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op, zoals ook eerder al in de beschikking van 28 november 2019 werd vastgesteld. Haar argument ter zitting eerder duidelijk te hebben gemaakt dat zij op straat moest leven, vindt derhalve geen steun in, doch wordt daarentegen tegengesproken door haar eerdere verklaringen. Deze bewering weet, net als haar algemene stelling dat de bescherming die zij in Italië heeft gekregen slechts bescherming op papier is, geenszins te overtuigen en er kan dan ook geen geloof aan worden gehecht. Verzoekende partij verzuimt, in weerwil van de medewerkingsplicht die op haar rust, duidelijkheid te scheppen omtrent haar concrete levensomstandigheden in Italië, hetgeen haar geloofwaardigheid verder ondergraaft.

Wat verzoekende partij haar algemeen, doch niet met concrete informatie onderbouwde betoog betreft omtrent het feit dat zij door haar lange afwezigheid in Italië er thans ambtelijk geschrapt is en het een lastige procedure is om haar documenten weer in orde te krijgen, waarbij zij zich baseert op hoe het hier volgens haar in België verloopt, herneemt de Raad de grond in voormelde beschikking waar dienaangaande wordt vastgesteld: “Verzoeker voert aan dat zijn lange afwezigheid uit Italië een hinder zal vormen om zich terug in Italië te vestigen en meent dat een lange afwezigheid voor ambtelijke schrapping zorgt. De Raad stelt vast dat verzoeker zich hiertoe beperkt tot loutere beweringen en geen objectieve informatie bijbrengt die zijn veronderstelling ondersteunen. Dient te worden benadrukt dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en hem een verblijfsvergunning werd afgeleverd geldig tot 28 maart 2022. Niets wijst er op noch toont verzoeker aan dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Italië en hij er geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting.”

Verzoekende partij brengt geen concrete informatie of gegevens bij die vermogen hieraan afbreuk te doen of er een ander licht op te werpen.

Verzoekende partij maakt derhalve, gelet ook op hetgeen eerder concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie werd vastgesteld, niet concreet aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Italië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Italië heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 28 november 2019 aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS